UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici Doctiss. Sacrae || Theologiæ & Iuris Canonici Doctoris || celeberrimi, ac Ecclesiæ Ham-||burgensis quondàm Decani

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXXVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

Visual Library

doris dedit incrementum: nam ex eius vrbis populo & ruinis aucta est Florentia, & indè primùm cœpit tollere caput: quod nũc magnis principibus coæquauit, vt se nõnunquàm Imperatoribus ausit opponere. Cumq; Henricus iam corpore fractus, paulatim viribus destitueretur, consultus à suis de successore, Conradum virum regij sanguinis & egregiæ liberalitatis & libertatis (quippe qui nunquàm se cuiusquam subiecerat seruituti, & qui sub ipso Imperatore rem diù præclareq; gesserat, ordines duxerat, & omni virtute cum laude floreret) designat. Peragrata ergò Saxonia, cùm de Halberstadio Goslariam peteret, indè Gronden, cœpit viribus deficere: & animo composito, sacrisq; pro Christiano ritu munitus, transiuit è seculo ad meliora. Mersburgi seruant calicem, quem libræ ferunt iniecisse diuum Laurentium, cùm Imperatoris iam mortui trutinarentur bona cum malis. Ansam ferunt tum indignantem humani generis inimicum desregisse, quandò nihil suum reperit in moriente. Cunegundis deindè post aliquot annos tumulata est cum marito, virgo cum virgine: cuius rei ferũt tum auditum in aëre testimonium, cùm vox, incertum vndè, instreperet: Cede virgini virgo locum. Res digna miraculo, in maritali toro asseruatam in finem vsq; vitæ virginitatem. Sepultus Imperator Bambergæ in ecclesia quam fundauerat, cum consorte, quam viuens, moriens, triumphans in regno consortem meruit.

CAPVT XXXVI.

COnradus II. natione Francus, vir regij sanguinis, ab Henrico prædecessore designatus, à principibus electoribus Henrico substituitur. Quẽ verò patrẽ habuerit, annales non præferunt. Crediderim Conradi illius

illius filium, qui gener erat Ottonis I. vt sit ex filia Ottonis I. nepos, vt sibi ratio constet eorum, qui de sanguine Saxonum hunc quoquè cum posteritate numerant. Frater illi Henricus rebellabat: sed cùm à facie eius cõsistere dissideret, profugit ad regem Vngariæ. Is venientem Christiana pietate suscepit: & in die Parasceues carnes illi proposuit edendas. Horrebat ille piaculum. Tum rex in illum conuersus: Maioris, inquit, piaculi est bono fratri repugnare. Ille admonitus, redijt in gratiam fratris, & Nurenbergam spontè reliquit Imperio. Principio regni Conradus à Brunone Augustensi episcopo Henrici Imperatoris fratre stimulatur, episcopatum Bambergensem in irritum reuocare, quòd ecclesiasticis rebus non necessarius, & Imperio præiudicialis haberetur. Mirares, ab episcopis oppugnari, quod in fauorem ecclesiarum princeps laicus constituisset. Fecit hoc ipsum Bruno apud viuentem fratrem: sed nihil profecit. Fecit & Theodericus, quod diximus, Metensium episcopus. Sed quæ semèl Deo consecrata sunt, ad prophanos vsus neq; Henricus neq; Conradus voluerunt reuocare. Bruno tamen per visionem fratris in somnis territus, cœpto destitit. Conradus autem iam rex coniugem duxit Gislam filiam principis Wandaliæ de Swarle. Quæ in re pensandum, cuius tum nominis & splendoris fuerint Wandalici principes, quorum filias dignarentur Imperatores habere coniuges: quanquàm tertium hoc fuerit Gislæ coniugium: primò enim nupta est Ludolpho Sueuiæ duci: quo sine liberis moriente, nupsit Brunoni Saxoniæ marchioni, cui peperit filiũ Ludolphum: tertio loco peruenit ad nuptias Conradi regis, deindè Imperatoris, qui ex ea genuit filium Henricum post se Imperatorem. Conradus autem plurimùm affectus priuigno

uigno Ludolpho, bona multa fecit, vt obtineret prædia & possessiones, quæ illi obuenerant ex morientibus Ottonibus iusta successione, quæq; prouenerant ex Henrico nouissimo Cæsare sine prole decedente, qui cum Bauaria bonam tenuit Saxoniæ partem, eam quam Ottones Cæsares sibi retinuissent. Sic enim colligimus: Ottonem I. cùm constitueret Hermannum Saxoniæ ducem, eiq; permitteret contermina Albis fluminis, sibi ac posteris seruâsse Turingiam, Misnam, & quæ vicina sunt Herciniæ. Marchionibus autem à primo Brunone ad nouissimum proueniisse Mediterranea Saxoniæ, quæ nunc sunt ditionis Brunswiccensis. Sed tum non facilè poterat tueri Ludolphus marchio, quæ illi ab Cæsaribus proueniissent, à fratre Bernhardi ducis Saxoniæ: qui eius esset arrogantiæ, vt Imperatori etiam Henrico, quod diximus, rebellaret: nisi illi Imperator Conradus suus vitricus adstitisset. Iste autem Conradus ad Goslariam fundauit Iurgenborg, & multa prædia contulit in monasterium, quod erat in Hartesborg. Ad initium autem regni eius, Mestiwoi dux Poloniæ rebellauit, fidem Christi & regis pariter abiecit, profectusq; cum expedito agmine suorum, inter Salam & Albim magnas edidit vastitates: Subuertit ecclesias & monasteria, sacrasq; virgines polluit, multa hominum millia oppressit. Theodericus marchio illi, nè Saxoniam intraret, obstitit. Sed cùm intelligeret Conradum se ad expeditionem parare, resedit. Sub hoc autem Ludolpho marchione creuit oppidum Brunswicum: Ibi tum ecclesia S. Magni exædificata, & diui Vdalrici. Idem Ludolphus primus fundauit ecclesiam in arce Dancquerode iuxta Brunswicum, quæ nunc est inclusa mœnibus: instituit canonicos, ditauit prædijs, & sanctis apostolis Petro & Paulo fecit

con-

consecrari: quæ nunc S. Blasij præfert patrocinium, intra vrbis mœnia, & hodiè vocant ecclesiam in Burgo.

CAPVT XXXVII.

PEr quod tempus multi Italiæ magnates & populi, coniuratione inita, sese in libertatem asserere, & declaratum Cæsarem, cùm veniret, armis repellere constituerunt. Id cùm intellexisset Conradus, (neque enim in Italia obscurum fuit) veniens in Italiam, copiosissimum duxit exercitum. Constitutum erat, vt qui coronandus in vrbem Imperator adueniret, duas in medio itinere coronas acciperet: Ex palea primam Modoëciæ, ex ferro autem alteram Mediolani ab archiepiscopo imponendam: quod ad tempora vsq; nostra seruatum videmus: nisi quòd primam accipit Aquisgrani, Romanorum ibi rex cōsalutatus: de altera Modoëcenses cum Mediolanensibus disceptauêre: sed præualuit amplitudo Mediolani. Posteaquàm verò se Imperatoris iuri ab ducatus subtraxit, quid fiet, incertum est. Igitur Conradus rex Italiam ingressus, Modoëciámne adierit, non inuenio: Mediolanum verò cùm venisset, armis est repulsus. Quamobrem agro vastato Mediolanum obsedit. Cumq; Mediolanenses ipsi obstinatis animis repellendo, obstinatiores cerneret in toleranda obsidione, suburbia incendit: non priùs indè se moturum minatus, quàm penitus incensam vrbem æquaret solo. Sed dum in die Pentecostes, quod multi tradunt scriptores, archiepiscopus Colonienſis Missarum solennia in vicina ecclesia celebraret, per spiritum vidit, Conradoq; regi aperuit, bestium Ambrosium Germanis excidium, nisi abscederent, comminari. Itaque Conradus, motis Mediolano castris, Romam veniens, aurea à Iohanne XIX. corona & Imperij titulis est ornatus. Italici proceres, quos aduersùs Con-